

[Indenrigsministeren.]

Når der yderligere bliver sagt fra fru Kirsten Sparre Andersen og fra andre, at man skal have en central registrering, så er det rigtigt, at kontaktudvalget vedrørende narkotikamisbrug har indstillet, at man gjorde noget sådant, og har stillet en hel del betingelser op for en registrering. Men det er lige så rigtigt, at næsten alle dem, der er spurgt i denne sag, har advaret mod noget sådant og har sagt, at det bl. a. kunne have til følge, at narkomaner ikke kom til lægebehandling, og at man i forbindelse med bistandsloven, hvor man har lokale registre, ikke fandt, at behovet var til stede. Der var også en anden grund, nemlig at man ikke uden videre bare kan diagnosticere narkotikamisbrug, men at mange andre ting går ind i billedet, og derfor fandt man, at da der var en sådan modstand fra næsten alle sider, ville man ikke instituere en central registrering.

Fru Kirsten Sparre Andersen og også hr. Erlendsson var inde på spørgsmålet om metadon, det vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til, når jeg kommer til svaret til hr. Erlendsson, fordi det er, ligesom det er løsningen. For mig at se er det bare en opbevaring på en hylde: én gang narkoman, altid narkoman.

Da hr. Erlendsson kom med sit indlæg, må jeg sige, at jeg sad meget, meget spændt og lyttede og ventede på, at nu kom det orakelsvar, som vi andre ufuldstændige har efterlyst. Da det samtidig blev sagt, at det var et lægeligt problem først og fremmest, hvor andre siger, det er et socialt problem, og når jeg ved, at hr. Erlendsson selv er læge, var jeg meget spændt på at få at vide, hvordan vi løste vores narkotikaproblem her i landet. Må jeg sige til hr. Erlendsson, at ingen, heller ikke de implicerede ministre eller kontaktudvalget, har undervurderet hashproblemet's betydning, og hverken justitsministeren eller andre har forsøgt at sige, at det med bagmændene ikke var et alvorligt problem. Vi har tydeligvis erkendt, at netop den kriminelle bagmand har udvist en så voldelig adfærd og begået så grove forbrydelser, at det simpelt hen er uhyggeligt. Men når hr. Erlendsson her fra talerstolen kommer med en masse tal, og fortæller, at mange er døde, og hvorfor de er døde, og hvordan de er døde, så må jeg sige, at det er

triste tal at skulle konstatere, men det løser intet problem bare at gøre statistisk op, hvem der er omkommet. Det, det drejer sig om, er den fælles indsats for at undgå, at disse tal skal optræde fremover.

Så må jeg sige, at det er stærk tale af hr. Erlendsson at sige: det er elendige resultater, der er kommet ud af det, man startede i 1969. Det er stærkt sagt, og da det blev sagt sådan nærmest med patos, så ventede jeg, at nu fik man løsningen, patentløsningen. Men hvad var det så, hr. Erlendsson anbefalede os? Det var først og fremmest en metadonbehandling. Hr. Erlendsson må som læge vide, at man i USA, som hr. Erlendsson henviste til, går bort fra metadonbehandling, fordi man har dårlige erfaringer. Man tør ikke fortsætte. Kontaktudvalget her i landet anbefaler, at man kun i undtagelsestilfælde anvender metadon. Hvad var det næste? Det var central registrering af narkomaner. Det har jeg sagt noget om. Det tredje var tvangsindlæggelse. Tror hr. Erlendsson virkelig på, at man løser narkotikaproblemet bare ved at tvinge folk ind og tvangsafvænne dem, hvorefter de går ud og bliver narkomaner igen? Og det sidste: mere politimæssig indsats. Nogle har sagt, at denne debat kom på et forkert tidspunkt. Den kom på et tidspunkt, hvor man manglede oplysninger, som det havde været bedre at have, når man skulle have en debat. Men når den alligevel kom, så måtte vi andre, der er så ufuldkomne i forhold til andre, som er så fuldkomne, tro, at nu fik vi løsningen på, hvordan vi klarede alt det her. Og så fik vi: metadon, central registrering, tvangsindlæggelser, bedre politikontrol. Jeg må sige — jeg skal nok lade være med at bruge stærkere ord — at jeg blev meget, meget skuffet.

Til hr. Gunner Baunsgaard bare den bemærkning, at vi kan kun være enige om, at økonomiske midler skal anvendes forsvarligt. De fleste amter har efterhånden fået disse behandlingsinstitutioner. Der er måske et enkelt amt, der er knap så langt fremme med næsen, som andre har været det, jeg skal ikke nævne det amts navn, men det kan jo være, hr. Gunner Baunsgaard finder det, når han kigger efter.

Må jeg dernæst sige til fru Ebba Strange, der spurgte, om konsulenttjenesten skulle nedlægges, at med de erfaringer og det